



Cine l-a văzut?

Apare pe scenă un personaj straniu. Se adresează publicului cu o oarecare teamă... pare a fi constrâns de împrejurări... teamă că ceea ce va spune, ar putea să se întâmple cu adevărat!

(monologul personajului anonim)

- Știți că ziua de ieri nu a trecut, iar El... nu vrea să vină... da, pentru că nu mai este timp!

...iese de pe scenă îngândurat și preocupat! Apare pe scenă un personaj anonim: ...dârdâind de frig: Simțiți și voi? Este frig... foarte frig... beh! Ce mai contează? ...paltonul pe care-l am acum, îmi prinde bine... L-am găsit abandonat pe o bancă, într-un parc: lumea de aici abandonează totul, mai puțin propriile defecte... ah! Cum trece timpul! În fiecare an e la fel... lumea nu vrea să înțeleagă, nu vrea și nici nu poate, pentru că... nu mai are timp!

În timp ce încă mai vorbește, intră pe scenă un personaj străin... nu se apropie imediat de acel personaj anonim... caută ceva... între timp, celălalt continuă să vorbească: - Nu v-am spus? Am un prieten! Ne cunoaștem de puțin timp, dar îmi este foarte simpatic... de când l-am cunoscut, tot caută! O fi căutând vreun loc... da, un loc, dar nu știu de ce? Cine știe! Apropo... trebuia să ne întâlnim aici pe la 7... privește ceasul ... e deja 8... o fi având treabă, probabil caută ceva... personajul străin se izbește de el, din greșală. Sunt spate-l spate!

(dialog între personajul anonim și personajul străin; începe străinul)

- Un om?

- Un om!

...câteva momente de liniște...

- Un om?

- De ce?

- Caut un om!





- Chiar așa? ... ce coincidență! Și eu așteptam un om!
- ...cel pe care-l caut eu, trebuie așteptat!
- Beh! Dacă vrei, poți să mă aștepți puțin... vin imediat!
- De ce mă iei peste picior? ...nu e chiar atât de simplu!
- Cum vrei tu!
- Vei înțelege de ce, doar dacă mă vei ajuta să-l gădesc!
- Ok! Cu plăcere!

Se întorc față-n față:

(începe personajul anonim)

- Oau! Ce surpriză! Eu chir pe tine te așteptam!
- Pe mine?
- Da, ne cunoștem.. ai uitat? Adică eu te cunosc pe tine!
- Îmi pare rău, dar nu cred că ne cunoaștem!
- Chiar nu-ți amintești? Ne-am întâlnit de câteva ori... eram...
- Pe stradă?
- Sunt prea multe străzi... oamenii au abandonat totul!
- Păcat! Unde atunci?
- Nu îmi mai amintesc... dar sunt sigur că ne-am cunoscut deja!
- Unde? Nu cunosc nici un loc!
- Scuze că te întreb... ești străin în aceste locuri, nu-i așa?
- Sunt străin peste tot... nu am un loc doar al meu... sunt în căutare!
- Și ce-ai vrea să găsești? O casă?
- Sunt prea ocupat pentru a mai avea grijă și de o casă!
- Atunci?
- Ți-am spus... dacă vrei să afli, trebuie mai întâi să mă ajuți!
- Aha!
- Ei, bine! Te-ai hotărât?
- Da, da... cred că voi veni! *Din acest moment devine serios, nu mai banalizează lucrurile...*





- L-am descoperit târziu...
- Pe cine? *Din ce în ce mai mirat..*
- Te rog mult.... nu mă întrerupe... e foarte important pentru tine să înțelegi pe cine căutăm! Spuneam că l-am descoperit destul de târziu... recunosc că am avut o copilărie normală, anii de tinerețe i-am risipit în van pentru lucruri inutile... la un moment dat, nu mai înțelegeam nimic, viața își pierduse sensul... totul părea inutil! Dar am avut noroc, am primit în dar o nouă inimă, un fel cu totul nou de a privi lucrurile. Înșelegi?
- Nu prea!
- Dacă vei reuși să ții pasul cu mine în această călătorie, vei înțelege!
- Eu? Crezi că nu voi reuși să țin pasul cu tine? Cred că glumești! Singurul dubiu pe care-l mai am, e că nu sunt prea sigur că voi înțelege prea bine!
- Ba da! Vei înțelege!
- Dar... spune-mi, te rog, cât va dura această călătorie? ...scuze că te întreb!
- Depinde de tine!
- Iarăși de mine? Dar nu tu erai călăuza?
- Bine zis! Cu toate acestea, îți repet că depinde de tine!
- Atunci să alergăm! Vom ajunge mai repede!
- Pasul pe care-l ținem e numai bun! Suficient pentru a ajunge în timp!

(dialogul personajului anonim cu bătrâna)

Puțin distrat de apariția unei bătrâne... - Bună-ziuă, mamaie!

- Bună, nepoate!
- Ei, mamaie... am trecut de mult de această vârstă! Nu mai sunt nepot!

(intervine personajul străin)

- Bună-ziuă!

Bătrâna îl ignoră... cel puțin în aparență!

(continuă dialogul personajului anonim cu bătrâna)

- Ei, mamaie... ai auzit? Nu mai sunt nepot... am și barbă uneori. E imposibil!
- Ei, nepoate! Vorbește mai rar, că nu înțeleg ce tot spui acolo..





-
- N-are importanță!
 - Unde spuneai că mergi, nepoate?
 - Păi nu sunt singur... însoțesc un străin! Mergem... Nici eu nu știu exact! Și oricum nu cred că ai reuși să înțelegi!
 - Ah! Voi tinerii de astăzi nu știți niciodată încotro vă îndreptați!
 - Bine zis... voi tinerii... cel puțin ai făcut un pas în plus, dar nu uita că sunt deja un adult!
 - Liniște nepoate! Nu mai pălăvrăgi atât, și spune-mi o dată, încotro vrei să mergi!
 - Ți-am spus doar că nu știu!
 - Atunci, vino cu mine! Ține-mă de braț și ajută-mă! Curaj! Să mergem!
 - Încotro?
 - Acolo unde trebuie să ajung eu!
 - Și dacă nu corespunde cu locul unde vreau eu să ajung?
 - Nu puneai că nu știi încotro vrei să mergi?
 - Ba da!
 - Păi și atunci? De ce te tot contrazici?
 - Nu știu!
 - Vino! Ai încredere!
- Confuz... - Bine... dacă spui dumneata!*
- Sinceră s fiu, și eu sunt în căutarea unui loc... dar nu știu dacă mai am forțele necesare pentru a ajunge!
 - Eh! Te cred! .. la vârsta asta!
 - Uite că aproape am ajuns...
 - Se poate!
 - Eu aici locuiesc! Mulțumesc mult pentru ajutor!





- Da.... pentru nimic... *își amintește de prietenul său...* dar unde o fi rămas.. un de l-am lăsat? Sigur se va supăra pe mine... va trebui să grăbim pasul!
Aleargă în stânga și în dreapta...

- Ah, tinerii ăștia! Am spus eu bine că nu știu încotro vor să se îndrepte...
iese din scenă...

Imitând-o pe bătrână: ...ah! tinerii ăștia... nu știu încotro vor să se îndrepte... din nou preocupat: Ah! Doamne... acu-i acu! Încotro să mă îndrept? Din nou spre bătrână: fericita de tine... ai ajuns unde doreai. Dar eu? Sper să nu-l fi pierdut! Acel străin mă caută... cum o să-i spun că am pierdut timpul degeaba cu o bătrână... care păe deasupra a fost și mai isteță ca mine...

De undeva de la etaj, bătrâna strigă: ei, tinere! Vezi că te caută cineva... e la vreo 2-3 străzi mai încolo! Grăbește-te!

- Mulțumesc mamaie! Dar de unde ai știut...

- Du-te și nu mai pălăvrăgi atât! Du-te tinere!

Pleacă... iese din scenă! Intră prietenul străin:

- Amice! Unde ești? Pe unde rătăcești?

(dialogul personajului anonim cu străinul)

Reapare găfâind prietenul anonim: Iată-mă... scuze! Sper...

- Nu-i nimic! Mai e timp! Să ne grăbim!

- Am întâlnit o bătrână...

- Ei, bine, și?

- Nimic deosebit! Am ajutat-o să ajungă acasă!

- Bine, acum să mergem... trebuie să continuăm drumul nostru!

- Am făcut o faptă bună!

- Știi, prietene... dacă vom reuși să ajungem în timp, vom găsi cea mai bună persoană din lume!

- O fi bună, dar nu uita că pe pământ sunt mulți oameni buni! În orice caz, ne bucurăm de fiecare dată când descoperim persoane bune! Chiar așa!





- Nu înțelegi! Această persoană e într-adevăr specială!
- Specială?
- Da, o persoană specială!
- Ce te face să crezi că e atât de specială?
- Deocamdată nimic!
- Păi și atunci, cum poate fi atât de specială?
- Vei înțelege!
- Mi-ar face plăcere să înțeleg chiar acum de ce!
- Știi... multă lume așteaptă venirea lui!
- Aaa!
- Mulți oameni importanți pentru mine, au anunțat această venire!
- Aaa!
- Va fi evenimentul cel mai important din istoria omenirii!
- Eh! Să nu exagerăm... nimeni până acum nu a reușit să capteze atâta atenție!
- De fapt, această persoană nu vrea să capteze atenție... îi place simplitatea!
- Da? Păi și-atunci de ce atâta tam-tam pentru venirea lui?
- Ți-am spus doar: e o persoană specială!
- O fi vreun bătrân înțelept!
- Nu!
- Un tânăr ambițios!
- Nici!
- Atunci?
- Trebuie încă să se nască!
- Cum?!?! Ești nebun de-a binelea... trebuia să-mi fi dat seama de la început!
- Trebuie să se nască... eu unul n-aș rata pentru nimic în lume acest eveniment! Vreau să-i fac o primire în această lume, cât se poate de bună!
- Da... poate găsim pe stradă și un babysitter!





- Nu banaliza, te rog! Pentru mine e un eveniment important!

Ar vrea să spună ceva... dar e întrerupt de vocea unui tânăr care intră abuziv pe scenă!

(dialogul dintre tânărul și tânăra îndrăgostiți)

- Sunt ruinat! O iubesc atât de mult... și ea!?! Cum de a putut? Nu mai înțeleg nimic!

(scurt intervent al personajului anonim oprit de străin)

Spre străin... – Ce i s-o fi întâmplat?

- Ascultă-l mai întâi!

(dialogul dintre tânărul și tânăra îndrăgostiți)

- Nu înțeleg! De ce! Nu sunt destul de bun pentru ea?

(scurt intervent al personajului anonim oprit de străin)

- Probleme în dragoste!

- Ssss!

(dialogul dintre tânărul și tânăra îndrăgostiți)

- O, Doamne! Spune-mi ce să fac! De ce tocmai mie?

Apare pe scenă o femeie: Dragul meu... pot să-ți explic!

- Nu mai e nimic de explicat! Am aflat deja: porți în pânțece un copil!

- Da, așa este...

După câteva momente de liniște... –Tocmai asta e problema!

- Îmi doream atât de mult acest copil!

- Dar de ce mi se întâmplă tocmai mie?

- Liniștește-te dragul meu!

- Nu pot... mi se învârte totul în cap și nu știu cum să/l opresc!

- Nu a fost vina mea!

- Cu atât mai puțin, vina mea! Nici măcar nu te-am atins...cum ai putut să-mi faci una ca asta? singura mea vină e că te iubesc...

- Te iubesc la fel de mult și eu! O știi doar! Sincer... nici eu nu reușesc să înțeleg prea bine...

- Și atunci?





- Nu-mi rămâne decât încrederea... speranța...
- Da... ție ți-e ușor să spui...
- Va fi un copil special! Vei vedea!
- Te cred! Cu toată confuzia asta, va fi cu toptul special!
- Crede-mă, nu te-am trădat niciodată!
- Iar eu nu-mi amintesc să te fi lăsat cu un copil!
- Știu că ți-e greu să înțelegi... dar crede-mă! Nu am atins în viața mea un alt bărbat!
- Nu înțeleg nimic...
- Te iubesc mult...îmi pare rău că trebuie să suferi... ai încredere! Știu că și tu mă iubești mult... ai încredere în mine! Va fi un copil minunat!

Se apropie de ea, o îmbrățișează și-i șoptește: - Așa este! ...te iubesc atât de mult că n-aș putea trăi fără tine nici 5 minute... Scuză-mă că nu reușesc în aceste clipe să înțeleg bine... am încredere! Te iubesc!

Rămân îmbrățișați câteva momente, după care încet-încet părăsesc scena... se poate insera 20 sec. de fond muzical...

(dialogul personajului anonim cu străinul; primele 3 replici sunt ale anonimului)

- Aproape că-mi dau lacrimile!
- Îl privește...*
- A avut curaj!
 - ...
 - Ah! Iubirea asta! ...Îmi pare rău că a trebuit să trag cu urechea, dar cum se face că o iubește atât de mult, deși copilul...
 - Ssss! De ce vrei să distrugi pacea pe care au regăsit-o?
 - Dar au plecat deja!
 - Ce contează.... rămâne parfumul lor...
 - Parfum? ...eu unul nu simt nimic!
 - Încearcă să faci puțină liniște! ...vei începe să înțelegi!





- Dar copilul?
- E un mister... amândoi spuneau adevărul... au avut încredere! Vei vedea lucruri și mai mari!
- Da, da! Parfum... lucruri mari... iubire! Eh! Eu nu prea cred!
- Tocmai în asta găsești ceea ce nu reușești să înțelegi!
- Eh!
- Vezi tu... pentru mine, povestea celor doi e unică... suntem cu toții unici!
- Idila lor nu va muri, chiar dacă se vor despărți... deși sunt sigur că nu o vor face! Simt parfumul lor! Iubirea lor e pură...nu crezi că e un mare bine?
- Se poate...
- Să mergem! Simt că ne apropiem de ținta noastră!
- Aha! *Uimit încă de cele auzite...*

Amândoi se plimbă sus jos pe scenă... la un moment dat străinul:

- Ai obosit?
- Nu!
- Eu da!
- Vrei să ne oprim!
- O pauză n-ar strica... trebuie să calculez bine timpul... e într-adevăr o persoană specială!
- Atunci, ne oprim sau nu_
- Să cerem ospitalitate... e seară, târziu... mie mi-e somn!
- Să încercăm aici! *Apare pe scenă un om în vârstă...*

(dialogul străinului cu personajul în vârstă)

- Mă scuzați... mă scuzați domnule!
- Cu mine vorbești?
- Da, cu dumneata!
- Bine, ce vrei?





- Mă întrebam dacă nu cumva ați putea să ne indicați un loc unde să putem fi găzduiți pentru câteva ore?
- Glumești?
- Nu!
- Spune-mi te rog, pe ce lume trăiești?
- Nu știu!
- Suntem în ajun de sărbătoare! Lumea nu mai are timp de oameni cavori, care în loc să stea acasă, se învârt fără rost!
- Ideea e că noi avem un rost!
- Nu mă interesează... nu avem locuri!
- Totuși...
- Sunteți niște pierde vară... la fel ca și cei doi îndrăgostiți sau bătrâna care trecând pe aici au cerut același lucru!
- Deci nu au fost întâmplătoare aceste întâlniri...
- Ce întâlniri?
- N-are importanță... mi-ar putea spune doar...
- Unde i-am expediat? *Râde...*
- Încotro au luat-o?
- În periferie cred... aici e sărbătoare!
- Și ce sărbătoare, mă rog?
- Crăciunul!
- Și ce sărbătoriți?
- Nu știu... da asta n-are importanță!
- Ciudat!
- Important e că stau cu prietenii, cu familia... vorbim, sărbătorim...
- Lumea din centru e tare ciudată!
- Acum, încercați să vă îndepărtați... nu care cumva să va treacă prin cap să nestricați sărbătoarea!





(dialogul personajului anonim cu străinul)

Către prietenul lui: Să mergem! Am greșit eu... nu trebuia să ne oprim!

- Unde? Azi e sărbătoare peste tot!
- Întocmai! Mergem să sărbătorim...
- Dar unde? Nici măcar nu avem un loc unde să stăm, ca să nu mai spun că nici persoana specială de care spuneai nu am găsit-o...
- E doar aparență!
- Cum așa?
- Pentru că cel puțin noi știm ce sărbătorim!
- Da? Eu unul nu-mi amintesc!
- Să mergem... ne așteaptă!
- Ciudat! Cine ne așteaptă?

Amândoi se îndreaptă spre ieșire...părăsesc scena! Pe scenă reapar cei doi tineri îndrăgostiți... decorul e simplu: o iesle, un măgar, un bou... iar în iesle un copil luminat de un far... doar el! Cei doi tineri stau unul la dreapta și unul la stânga copilului.

(dialogul dintre tânărul și tânăra îndrăgostiți)

- Acum înțeleg totul! Iubirea face lucruri minunate!
- Îți mulțumesc că mi-ai stat mereu alături!
- Fără tine, nimic nu ar avea sens!
- Privește-l cât este de frumos! E minunat!
- Așa este!
- E fantastic! E tot ce vream de la viață!

Apare bătrâna, se adresează tinerei:

- E un copil special!
- Trebuie să-ți mulțumim.. fără dumneata nu aș fi reușit să nasc în liniște!
- Sunteți formidabili! E iubirea voastră motivul care m-a convins să vă ajut!

Se aude gălăgie!





- Sper să nu fie bărbatul meu... e nebun! Nu vrea să las pe nimeni aici... e zurliu

Tânărul:

- Voi face tot posibilul să iasă bine!

Rămân în liniște câteva secunde! la un moment dat tânărul prinde curaj: - E cineva acolo?

- ...
- E cineva...

Intră strinul și anonimul. Străinul:

- Scuzați... putem intra?

Tânărul:

- Aaa... noi...

Străinul:

- S-a născut! *Se întoarce spre prietenul lui și îl îmbrățișează... urlă în gura mare: - Este El! Ce bucurie!*

Bătrâna:

- Liniștește-te omule! Trezești copilul!
- Este chiar el... de ani de zile îl tot caut! ...în sfârșit l-am găsit! *Cade în genunchi!*

Anonimul:

- Dacă știam, puteam să aduc ceva cadouri!

Tânăra:

- Mulțumesc... prezența voastră e mult mai importantă decât orice dar...
Se aude un înger... eventual un „Gloria!” cântat, un colind, etc. ...

Toți pe rând, îngenunchează!

Apar păstorii, magii... ideea e să se creeze atmosfera din grotă unde s-a născut Isus... adevărata iesle... cuvintele nu mai au importanță.. doar muzica și gesturile..





Cine l-a văzut? - teatru de Crăciun... undeva departe, unde nici măcar nu te-ai fi așteptat...

By Andrei Felix, sdb

eventual un dans simbolic... aceasta e adevărata atmosferă de Crăciun! Adevărata sărbătoare!

N.B. scena inițială trebuie să aibă elemente care să recheme Crăciunul din oraș... adică doar instalații, doar brazi, dar fără nici o trimitere la Isus - adevăratul Brăciun! La fel și decorul! ...se va schimba la sfârșit!

